

Sygn. akt I C 1178/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: sekretarz sądowy

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Sp.z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko Z. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1178/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. G. kwoty 500,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że jest podmiotem należącym do grupy (...), stworzonym do obsługi niespłaconych pożyczek.

Pozwany Z. G. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 500,15 zł, przedłożył wydruk niepodpisanej umowy pożyczki, zawartej rzekomo między pozwanym, a (...) sp. z o.o. w W. w dniu 5 października 2013 r. Załączył dodatkowo wydruk – potwierdzenie przelewu na rzecz pozwanego kwoty 500 zł tytułem „pożyczki via sms” oraz potwierdzenie przelewu kwoty 0,01 zł pochodzącej od pozwanego tytułem „Potwierdzam ID klienta i akceptuję warunki umowy (...)”. Dodatkowo powód przedłożył nieopatrzone podpisem wydruki zestawienia naliczonych opłat windykacyjnych oraz wydruk wezwania do zapłaty ze wzmianką „dokument wygenerowany elektronicznie, nie wymaga pieczęci ani podpisu”, przy czym nie wskazał podstawy, na jakiej twierdził, że przedłożony wydruk, w braku podpisu, miałby charakter dokumentu. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu stanowiącego podstawę jego legitymacji procesowej czynnej, tj. uprawnienia do dochodzenia spornej należności i działania w imieniu rzekomego pożyczkodawcy.

(bezsporne; wydruk umowy nr (...) – k. 39-43, potwierdzenia przelewów – k. 44 i 45, wydruki zestawienia opłat windykacyjnych oraz wezwania do zapłaty – k. 46 i 47)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny jedynie w oparciu takie załączniki, które miały wartość odwodową i miały charakter dokumentu. Pozostałe przedłożone przez powoda kserokopie i nieopatrzony podpisem wydruki nie stanowiły dowodu i nie przyczyniły się do poczynienia istotnych w sprawie ustaleń.

W niniejszej sprawie powód dochodził zasądzenia na jego rzecz kwoty wynikającej z nabytej w drodze umowy cesji wierzytelności. Zgodnie z treścią art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa.

Powód przede wszystkim nie wykazał tego, by rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przedłożone przez powoda kserokopie umów cesji, zawierają załączniki nie podpisane przez strony trak akcji. Z załączników tych nie wynika, by wierzytelność względem pozwanego jest przedmiotem umów przelewu.

Po drugie, niezależnie od zakresu umowy cesji, poczynienie istotnych ustaleń faktycznych w sprawie w braku złożenia jakichkolwiek środków przekazu, które miałyby wartość odwodową i miały charakter dokumentu. Przedłożone przez powoda kserokopie i nieopatrzony podpisem wydruki nie stanowiły dowodu i nie przyczyniły się do poczynienia istotnych w sprawie ustaleń.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu na okoliczność przysługiwania mu roszczeń wynikających z rzekomo zawartej przez pozwanego z (...) sp. z o.o. w W.. Nie wykazał swojego umocowanie do dochodzenia za pożyczkodawcę wierzytelności.

Po drugie, powód nie złożył żadnego dowodu na okoliczność istnienia wierzytelności, tj. na dowód zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki. Powód złożył jedynie niepodpisane wydruki, do których, w drodze analogii, należy zastosować rygory jak do niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii.

Należy podnieść, iż charakter kserokopii był wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. W ocenie sądu materiały takie stanowią uprawdopodobnienie faktu istnienia dokumentów źródłowych (prywatnych dokumentów), tzw. „zaczątek dowodu”. Aby ustalić określone w kserokopiach czy wydrukach fakty, należy poprzeć je innymi niewątpliwymi dokumentami. Tymczasem powód żadnych takowych nie złożył. Tym samym nie sposób twierdzić, że dochodzona pozwem kwota 500,15 zł wynika z istniejącej wierzytelności.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla

stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Joanna Bienkowska-Kolarz